

Farní listy č.45/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

12. listopadu – 32. neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Hlavní postavou dnešních čtení – aspoň prvního a třetího – je vdova. Když si vzpomeneme na mezilidské vztahy v době proroka Eliáše a pak v Ježíšově době, tak si všimneme, že situace vdovy byla velice těžká. Ve světě, kde rozhodující slovo měl vždycky muž, vdova, to je žena bez muže, byla jako člověk nějaké druhé třídy. Tak tedy vidíme, že vdova je právě příkladem člověka, který potřebuje pomoci, který je odkázán na pomoc druhého. Každý, kdo si uvědomuje, že takovou pomoc potřebuje, kdo zjistí že není ve všem a do konce samostatný, kterému něco chybí, se může s tou vdovou ztotožnit. Ta dnešní čtení jsou zase pro nás a o nás.

Události prvního čtení končí dobře. Vdova, která důvěřovala Eliášovi a skrze něj i Bohu byla odměněna za své chování: „z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše“. A je to spravedlivé. Spravedlivý a dobrý Bůh „podporuje sirotka a vdovu“ a „dává chléb lačným“ – zpívá se v žalmu.

Jinak to vypadá v evangeliu. Vidíme zase vdovu, která obětuje všechno, co má, dává do pokladnice celé své živobytí. Ale nedostává za to žádnou odměnu. Neslyšíme o tom, co se s ní potom stalo, jestli získala nějaké další finanční prostředky, jestli měla za co si nakoupit jídlo, jestli dostala stokrát více než dala. Nevíme o ní nic, nebo skoro nic. Pouze tu jednu věc: ona pochopila novou zprávu evangelia, chovala se podle toho, čemu učil Ježíš, a protože to nebylo jenom podobnost, ale skutečná událost, víme o ní, že za odměnu dostala Boží království podle Ježíšových slov: Blahoslavení chudí, jim patří nebeské království.

Porovnání těchto dvou podobných příběhů nám pomáhá pochopit v čem je to nové, co Ježíš přináší. Evangelium chce po nás mnohem víc než právo Starého zákona. Ježíš chce po nás mnohem víc než čekají lidé a naše lidská spravedlnost.

Snadněji je někomu důvěřovat, když jsme si jisti odměnou, kterou hned uvidíme. Je to všechno mnohem těžší, když všechno vypadá, jako by si Bůh toho nevšiml. Bůh nechce po nás, abychom pohrdli tímto světem, abychom na něj zapomněli a o něj se nestarali, abychom jenom čekali na život věčný. Ale připomíná nám, že ta věčnost existuje a že je připravená právě pro nás. Ne všechno končí tady.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 32. neděle v mezidobí

1.čtení - 1 Král 17,10-16

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle – jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“ Když mu pro ni šla, zavolal za ní: „Vezmi s sebou také kousek chleba!“ Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst

mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřem.“ Eliáš jí řekl: „Buď bez starosti, jdi a udelej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdní se hrnec s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne,

kdy Hospodin sešle déšť na zemi!“ Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahný čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

ŽALM 146- Odpověď: Duše má, chval Hospodina!

Hospodin zachovává věrnost navěky, – zjednává právo utlačeným, – dává chléb lačným. – Hospodin vysvobozuje vězně.

Hospodin otvírá oči slepým, – Hospodin napřimuje sklíčené, – Hospodin miluje spravedlivé, – Hospodin chrání přistěhovalce.

Hospodin podporuje sirotka a vdovu, – ale mate cestu bezbožníků. – Hospodin bude vládnout na věky, – tvůj Bůh, Sióne, po všechna pokolení.

2.čtení - Žid 9,24-28

Kristus nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď stal o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hříchy. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí, objeví se podruhé – ne už pro hříchy – ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

Evangelium - Mk 12,38-44

Ježíš učil (zástupy): „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagógách a čestná místa na hostinách; vyjídají vdovám domy pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud.“ Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: Tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

Sloupy víry – Bůh z Boha

Řecké slovo „Kristus“ znamená totéž co hebrejsky „Mesiáš“ čili „pomazaný“. Ve Starém zákoně to znamenalo úkol svěcený někomu samotným Bohem. Olejem bývali pomazáni králové, kněží a proroci.

Izraelité věřili, že jednou na svět přijde Mesiáš, to znamená někdo pomazaný a poslaný samotným Bohem a naplní touhy po ideálním Božím království a zajistí trvalé štěstí v Izraeli. Evangelia nám sdělují, že Ježíš z Nazareta je splněním těchto očekávání, je přislíbeným Mesiášem = Kristem. Nejdokonalejším potvrzením pravdivosti jeho misie je zmrtvýchvstání.

Papež Benedikt XVI. zdůrazňuje nerozlučitelnost slov „Ježíš Kristus“. První popisuje osobu, druhé úřad (dílo, misii). Nesmí se jedno oddělit od druhého. Nesmí se Ježíšovo dílo a jeho učení oddělit od jeho osoby. Přijímat Ježíše jako Krista znamená být přesvědčeným o tom, že On se nám dává celý ve svém slovu. On se totiž tak ztotožnil se svým slovem, že jeho „já“ a slovo už nejde od sebe odlišit: On je Slovo. Tedy rozhodujícím vyznáním naší víry je jednota těchto dvou slov „Ježíš Kristus“, která nejdokonaleji vyjadřují totožnost existence a poslání.

Bůh z Boha

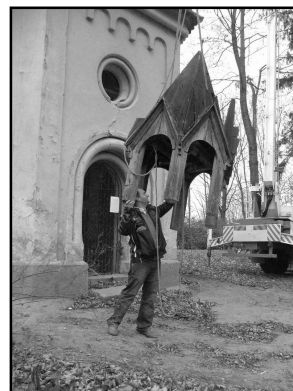
Ježíšovo učení a jeho zázraky vyvolávaly otázku: kdo On vlastně je? Dlouhý je seznam odpovědí. Apoštol Petr na Ježíšovu otázku odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16,16). Toto vyznání se stane vyznáním víry celé církve.

Jak můžeme chápat slova „Syn Boží“? Ve Starém zákoně toto jméno patřilo andělům, celému vyvolenému národu a králi Izraele. Znamenalo tedy jakési adoptivní synovství, mimořádnou blízkost mezi Bohem a stvořením. Ve vztahu k Ježíši toto jméno získává jiný smysl. Vztah mezi Bohem a Ježíšem je jedinečný. Samotný Ježíš rozlišuje: Otec můj a Otec váš (J 20,17) a sebe nazývá „Jednorozeným Synem Božím“ (J 3,16). To všechno znamená, že Ježíš není pouze adoptivním synem Boha, člověkem, kterého Bůh adoptoval pro dobu jeho pozemského života.

Naopak. Ježíš je odvěký Syn Boží, který se stal člověkem. Vyznání víry rozšiřuje tuto formuli a zdůrazňuje rovnost v božství mezi Bohem Otcem a jeho Synem. Během nedělní eucharistie vyznáváme: „Věřím v jednoho Pána, Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky. Bůh z Boha, světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha. Zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něho je všechno stvořeno. On pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe“. Ježíš není žádný „polobůh“ ani žádný „nadčlověk“. Je pravý Bůh a pravý člověk!

ThDr. T. Jaklewicz

Začaly opravy u svaté Anny

V pondělí se nám podařilo doplnit spadlé hřebenáče a odstranit z okapů velké množství poškozených tašek.

Když před půl rokem přišel Petr Jankovec s návrhem opravy kapličky svaté Anny, která se nachází při cestě na Vavříneček, asi netušil, jak náročná tato oprava bude. Tušit to nemohl nikdo, kdo neviděl zblízka úplně prohnitou dřevěnou věžičku této kaple. Až po průzkumu věže, střechy a trámů bylo všem jasné, že z původního projektu, spočívajícím pouze v natření dřevěné konstrukce a doplnění krytiny na střeše, na který jsme získali dotaci od Krajského úřadu v Plzni a který byl spočítán na asi 30.000,- Kč, se musela celá investice znova přehodnotit. Oprava kapličky si vyžaduje zhotovení úplně nové kopie věžičky, protože původní se nacházela v havarijním stavu, který hrozil úplným zřícením se celé konstrukce. Minulé pondělí byly tedy zahájeny práce u kaple tím, že byla sejmutá zvonice, aby během zimy mohla být vyhotovena její věrná kopie. V katastrofálním stavu je také tašková krytina celé střechy; na mnoha místech chybí tašky a hřebenáče. Nepřipadá v úvahu doplnění chybějících tašek a jediným smysluplným řešením je pokrytí střechy úplně novou krytinou. Tyto práce budou pokračovat na jaře tak, aby se nám na anenskou pouť kaplička objevila v celé obnovené kráse.

Změnám podléhají nejen původní plány, ale i rozpočet celé investice. Podle předběžných odhadů může stát kompletní oprava střechy na této kapličce až 150.000,- Kč. Kromě získané dotace ve výši 20.000,- Kč, věnovali individuální dárci na tento účel 50.200,- Kč. Nadále budeme vděční za každý dar na tento účel a to nejen z řad domažlických věřících. Náklady spojené s opravou budeme moci snížit také tím, že část prací si provedeme sami. Aktivní pomoc už přislíbili dobrovolní hasiči.

Dalším místem, kde se pracovalo minulé pondělí byla budova domažlického arciděkanství. Sice je střecha této budovy v něco lepším stavu, ale hlavně kvůli kvalitě tašek i tuto střechu čeká v nejbližší době generální oprava. Pokud nechceme, aby nadále na chodbu a do bytů zatékala voda...

(mg)

Hudba v kostele pokračuje koncertem k počtě svatého Mikuláše

Pět dnů po slavnosti
Všech svatých
připravilo Městské
kulturní středisko
v Domažlicích pro
milovníky klasické
hudby lahůdku –
Mozartův Requiem
v podání smíšeného
pěveckého sboru Nová
česká píseň.
Slavnostním slovem
vážícím se k nedávné
slavnosti zahájil

koncert domažlický arciděkan P. Miroslaw Gierga.

Další zajímavý kulturní zážitek slibuje Koncert k počtě svatého Mikuláše, který je na programu v pondělí 27. listopadu.

V arciděkanském kostele v tento den večer od XXX hodin uslyšíme Aleše Bártu, který na varhany zahraje osm skladeb Bacha, Mozarta, Vaňhala a dalších, jež bude prokládat sedmidílná legenda o svatém Mikuláši, kterou přednese přímo její autor Vladimír Matějček. „V Českých zemích, kde se odpradávná setkává duchovní van Západu a Východu, je mikulášská tradice obdivuhodně živá. Kostely, katedrály a venkovské kostelíky zasvěcené svatému Mikuláši stojí v mnoha městech a vesnicích, rostlé do české krajiny jako nedílná součást našeho duševního obzoru. Tato legenda a tento koncert je skromným příspěvkem k oné vzácné tradici.“

(von)

Informační servis z farností

Promítání - Srdečně zveme na promítání fotek: „Po stopách svatého Ondřeje a svatého Pavla“. O zajímavých zážitcích bude vyprávět Anna Krocová. Začátek ve středu 15.11. v 19.hodin v sále na faře.

Příprava na první svaté přijímání – Setkání rodičů dětí, které se připravují na přijetí eucharistie se bude konat ve čtvrtek 16.11. od 18.00 hod. na faře.

Přednáška – Mgr. Marcel Milfait, vedoucí katechetického oddělení a zároveň šťastný tatínek čtyř dětí se rozdělí o své zkušenosti „Jak mluvit o Bohu s malými dětmi“ při nedělním setkání 19.listopadu od 16.00 hod. v budově domažlické fary.

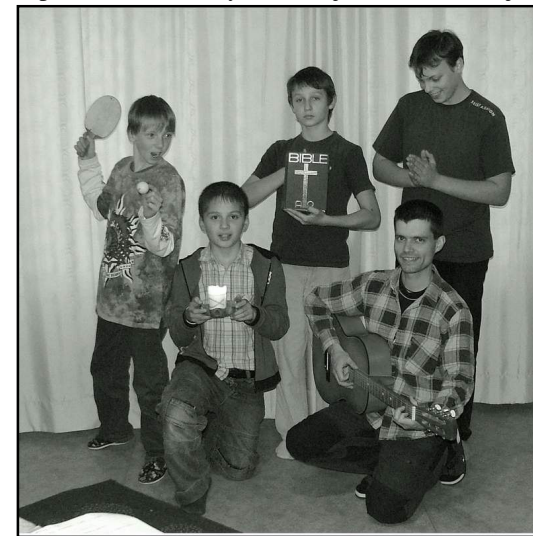
Mše za varhaníky – Ve středu 22.listopadu na den památky sv. Cecílie patronky liturgického zpěvu a hudby, večerní mše svatá v klášteře bude sloužena za všechny varhanice a varhaníky domažlické farnosti. Naší modlitbou chceme jím poděkovat za jejich službu.

Stránka nejen pro mládež

Novinka tohoto roku

Možná jste zareagovali, že letošní rok je jedno náboženství navíc. Je určeno pro ty, kterým nevyhovuje jiný čas a scházíme se pouze jednou za měsíc.

Tak tedy představujeme nábožko „Osamělých duší“. Jsem mile překvapen nad odpovědností většiny docházejících. Hlídat si jeden datum je někdy složitější, proto

mi potěšili holky, které nemohly tentokrát přijít, že se předem omluvily.

Toto nábožko trvá o něco déle a zjišťuji, že je lehčí udělat program na hodinu a půl než na 45. minut. Kromě předání informací je více času i na nějakou jinou aktivitu, ať už na ping pong nebo nějakou tvorbu.

Další změnou je nepovinný domácí úkol, na kterém si člověk musí najít nějaký zdroj. Obtížnost je těžší, ale alespoň může naučit samostatnosti a orientaci v hledání vhodných informačních zdrojů.

Tak nějak vypadá polovina naší skupiny s atributy nábožka. Horní řada zprava: Pavel – představuje náplň modlitby, Šimon – drží slovo Boží, které se snažíme číst, rozumět mu a snad i žít, Michal – palka ukazuje i na sportovní aktivity, dolní řada zleva: Pepa – drží světlo, kterým snad také budeme pro druhé a Paddy – drží hudební nástroj, tuším, že to je kytara, někdy si i zahrajeme a dokonce i zazpíváme.

JT

Další číslo časopisu IN! - Dívčí svět

V těchto dnech vyšlo nové číslo časopisu IN!-Dívčí svět. Co se v něm dočtete? Všechno, co je právě IN! za prvé zde nesmí chybět odpovědi na to, jak a proč se slaví svátek všech svatých či památka zesnulých a navíc jak získat plnomocné odpustky. Dále na vás čeká INterview s hudebníkem Pertem Bendem. Dozvěděli jsme se, že neskládá jen populární hudbu, ale zabrousil i do světa žalmů. Další hudební nadílku tvoří zmínka o již zaniklé křesťanské skupině Audio Adrenalin. Je opravdu Bible složitá a nesrozumitelná? Odpověď nám dá o. Vítek Zatloukal. Láska je krásná, ale jak a kde najít toho pravého? Více v rubrice INlove. Jiná náboženství, jiné zvyky. Jak se slaví muslimská svatba se dočtete v naší reportáži. Za přečtení stojí i zmínka o výročí salesiánského hnutí článkem Po stopách salesiánů. A to není zcela vše. Na každou ze čtenářek čeká plno zajímavých soutěží se super cenami. Takže i v listopadu můžete být IN!

Stránka pro děti

K dnešnímu evangeliu: Lidé přicházeli k chrámové pokladnici a mnozí dávali velké dary. Pak přišla chudá vdova. Dala napohled velmi málo. Všichni by určitě ohrnuli nos nad jejím darem. Ale Ježíš – ten jediný viděl, že žena dala všechno, co měla na své živobytí. Neposuzujme tedy druhé, nedívejme se, kolik kdo dává – peněz, námahy, snažení, práce, času... Spíš se ptejme Ježíše, jak by on posoudil náš „dar“. On jediný totiž vidí správně.

„Předvídatelnost ve vědě: (její) přesnost a hranice“, je tématem plenárního zasedání Papežské akademie věd, které bylo zahájeno ve Vatikánu. Účastní se ho čelní specialisté různých oborů. Pojednávána témata nám přiblížil polský profesor a kněz Michał Heller:

„Chceme například předpovědět zemětřesení v nejbližší budoucnosti, změny klimatu nebo nějaké jiné katastrofy – výbuchy vulkánů nebo třeba pravděpodobnost onemocnění rakovinou. To jsou důležité prognózy. Vlastně toto lidé po vědě často chtějí, protože se jich to nejvíc týká. I tomu byly věnovány úvahy včerejšího dne. Dnes byly jejich předmětem spíše biologické vědy, konkrétně témata spojená s lidskou genetickou informací, a poslední referát byl věnován předpovídání onemocnění rakovinou, nebezpečím a pokroku, který věda v poslední době v boji s rakovinou učinila. Ale existuje i druhý význam: předvídaní je podstatným prvkem v exaktních vědách. Například ve fyzice je teorie vědecká tehdy, když předvídá výsledky budoucích experimentů. Jde vlastně o demarkační kritérium toho, co je a co není přírodní vědou. A vědecké jsou takové koncepce, které mohou být vyvráceny zkušeností. Těmto problémům je tedy věnováno toto zasedání Papežské akademie věd“, uzavírá profesor Michał Heller.

Modlitba: Pane Ježíši, pomoz nám, ať jsme velkorysí a opravdoví, když něco dáváme tobě nebo druhým. Amen.

? Doplně věty. Použij zvířecí přirovnání.

Tajenka: Bůh vidí každý můj dar v pravém _____!

Moudrý jako ...

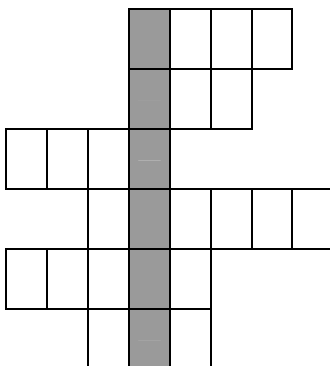
Hladový jako ...

Hravý jako ...

Krade jako ...

Pilný jako ...

Věrný jako ...

Na otázku Giovanniho Peduta, jakou reflexi provokuje situace nejistoty, v níž se my lidé nacházíme ve vztahu k mnoha přírodním jevům, odpovídá sekretář Papežské akademie věd, mons. Marcelo Sanchez Sorondo:

Mons. Sorondo: Stav nejistoty je pochopitelně velkým motorem výzkumu, protože jak říká Shakespeare, je mnoho věcí, na které se ani nepomyslelo. Nejistota a údiv jsou tedy motorem výzkumu. Ale nesmíme zapomenout, že věda nebude nikdy moci určit všechno. Vždy je něco, co uniká, nikoli Boží mysli, ale naší mysli, protože realita je mnohem bohatší než naše mysl. Zde je určitá dialektika mezi tím, co můžeme a co nemůžeme vědět.

Jaké místo má víra v tématu, kterým se zabývá toto plenární setkání?

Mons. Sorondo: Víra zde má důležité místo, protože se zdá, jak říká sám Druhý vatikánský koncil, že jeden z důvodů, proč se moderní města stala více nebo méně ateistickými, je dojem, že s pomocí vědy již nemáme potřebu Boha, protože můžeme znát budoucnost. Nemáme už zapotřebí Boží Prozřetelnosti. Ale my víme, že toto je scientistická redukce. Ani velcí vědci si toto nemyslí, protože přirozeně existují oblasti, kde nám věda nikdy nebude moci dát odpověď, oblasti velkých otázek jako: „Odkud přicházíme? Kam jdeme? Kdo jsme?“ Věda může předpovědět mnoho, a s pomocí matematiky stále víc. Ale jsou věci, které matematice unikají. Problém jsoucná jakožto jsoucná ve filozofii nebo teologické problémy nelze matematizovat. Jde o to ukázat, že i na úrovni rozumu jsou oblasti, a to i v teologii, které unikají vědeckému vymezování. Je tedy důležité říci, že naše víra není neslučitelná s vědou, že naše víra dokonce stojí za rozvojem moderní vědy. Galileiho lze pochopit pouze v kontextu křesťanské víry. Víra říká, že člověk má vládnout stvoření, přinejmenším tomu pozemskému. Přirozeně nemůže vládnout nebeským tělesům, ale může vědět, jak fungují, a hledat využití jejich energie a síly, jejich zákonů ve svůj prospěch. To říká sama víra. Domníváme se, že určité předvídaní budoucnosti není neslučitelné s vírou, že je to dokonce Boží záměr s námi, s bytostmi stvořenými k jeho obrazu.